

ved sparer man 400 Kr., og man sparer endelig 150 Kr. ved at bruge Halvstensmur som Skillerum nedenunder. Jeg giver den højtærede Minister fuldkommen Ret i, at disse Besparelser er ret beklagelige. I Stedet for at faa et smukt og solidt Hus faar man nu et tarveligt og ikke smukt Hus. Men den højtærede Minister synes at have opgivet Haabet om at faa en højere Bevilling, den højtærede Minister nævnede ogsaa kun Summen 9,000 Kr. uden at rette nogen som helst Opfordring til os om at tage Spørgsmaalet om at faa Summen sat op under Overvejelse. Jeg beklager det, ikke alene fordi man skal skaffe Funktionærerne — baade den paagældende og andre Statsfunktionærer — gode og solide Boliger — og naar Pladsen er ringe, vil det let kunne medføre, at der f. Eks. ikke bliver Plads til en Børneflokk —, men ogsaa fordi det forekommer mig, at Staten har en vis Pligt til at bygge pynteligt og net, navnlig en Skovfogedbolig, som skal ligge ved den store Landevej, der fører Nord paa fra Holte. Men den ærede Ordfører i det andet Ting (Rasmus Hansen) har i Grunden selv antydnet en Udvej, som jeg dog gerne nærmere vil nævne. Han siger nemlig: „For Resten kan jo Ministeren gaa den Vej, jeg har peget paa saa mange Gange, nemlig at tage Tømmeret i Statens egen Skov derude i Stedet for, som det er Regelen, at tage det fra Tømmerlageret, altsaa i Almindelighed udenlandsk Træ...“. Det forekommer mig, at der her er blevet tilbudt Ministeren, som jo efter sine Udtalelser sætter stor Pris paa at faa en god og pyntelig Bolig, en Udvej. Ministeren har ikke svaret derpaa, men det er en Fremgangsmaade, som alle Skovejere bruger. For saa vidt de har Huse eller Bygninger at reparere, bruger de af deres eget Tømmer fra Skoven. Det forekommer mig, at der var en Udvej til at skaffe Ministeren noget mere, naar man fastsatte et begrænset Beløb, der blev taget som Tømmer fra Skoven, og i øvrigt ikke nedsatte de 9,000 Kr., som en Gang er vedtaget. Herom synes jeg i hvert Fald, man kan tale sammen.

Det andet Punkt, hvorom der er Uenighed, er selve Jordlodden. Det er fuldstændig rigtigt, at Funktionærer ikke bør have Jordlod, særlig af den Størrelse, som det her drejer sig om, nemlig 15 Tdr. Land. En saadan Jordlod kræver en Mands Tid, og enten bliver Jordlodden daarligt passet, eller ogsaa forsømmer han sine Forretninger i Skoven. Men da man saa kom til, hvad der skal gøres ved Jord-

lodden, naar vedkommende Skovfoged faar en anden Bolig, saa var Meningerne delte i det andet Ting, idet en Del af Medlemmerne var principielt imod at sælge af Statens Jord. Jeg erkender, at det er et godt Bud, her er gjort, 20,000 Kr. er mere, end man kunde vente for en saadan Lod, da det jo siges, at den er af simpel Beskaffenhed. Men jeg kan paa den anden Side meget godt sympatisere med det Princip, at man ikke ønsker at sælge af Statens Jord. Maa jeg indskyde den Bemærkning, at det vilde være overordentlig behageligt for Medlemmerne, om der fulgte et Situationsrids med et saadant Lovforslag. Naar de Herrer hører om et Skovfogedsted i Nordsjælland, er jeg vis paa, at $\frac{9}{10}$ af Dem ikke aner, hvor det Skovfogedsted ligger, og hvor den nye Skovfogedbolig skal ligge — det er kun en lille Sidebemærkning, jeg gør. Jeg har set efter paa Kortet, og hvis det er det rigtige Sted, jeg har fundet, saa ligger den nuværende Skovfogedbolig i Nærheden af Sandbjerg — netop den Lod, som i disse Dage er skænket bort, jeg tror til Akademisk Skyttekorps — paa den østlige Side af Rude Skov. Er det ikke rigtigt? (*Landbrugsministeren* nikker). Ja, saa har jeg altsaa set Formen af Lodden paa Kortet, og derved er jeg kommet til at tænke paa, at denne Lod, som ligefrem danner et Hak ind i den nuværende Statsskov, egner sig ganske fortrinligt til, i Stedet for at sælges, at blive beplantet og tages ind under Skovdriften. Derved vilde Skoven faa en lige Linie, medens den nu danner et Hak. Der kan maaske siges: Ja, men Renten af 20,000 Kr. er mere, end Renten af en Beplantning vilde give. Det er nu i øvrigt ikke afgjort, for hvis den Lod, som altsaa er af let Jord, bliver tilplantet med Gran, saa kan jeg, uden at jeg vil binde mig til noget Tal, dog anføre, at en saadan Granplantning efter 50—60 Aar — i allerbedste Tilfælde — har givet indtil 3,000 Kr. pr. Td. Land og i mindre gode Tilfælde 2,500 Kr., maaske kan man sætte 2,000 Kr. eller noget lignende. Hvis altsaa disse 15 Tdr. Land i Løbet af et halvt Hundrede Aar paa een Gang kunde skaffe en Kapital paa en 30,000 Kr., var Forretningen dog ikke saa overvældende slet, og Staten er da heller ikke saa fattig, at den ikke nok kunde undvære Renten af disse 20,000 Kr. og sætte Pengene — jeg vil kalde det — i Sparekassen og saa tage dem ind om et halvt Hundrede Aar. Der vilde vindes derved, at Skoven